

Derfor blev der ogsaa dødsstille nu, da han traadte frem for at tale. Alle Blikke hang i spændt Forventning ved hans Læber, mens han stod dér med sit lille lidelsesfulde Smil i det blege Ansigt og krammede Lommetørklædet mellem sine magre Hænder.

Det havde ikke været uden Betænkeligheder, — begyndte han — at han havde tilladt sig at paakalde Opmærksomheden i denne Kreds. Han havde jo paa en Maade slet ikke længer Ret til at tale i en Forsamling som denne. Men han havde følt en uimodstaaelig Trang til at ytre sin Glæde over, hvad han havde hørt her i Dag. I det Hele var det saa forunderligt for ham i denne Tid at være Vidne til, hvorledes den gamle — engang jo ogsaa for ham saa kære — Kirkevej nu blev ryddeliggjort for mer end én af de Sten, hvorover saa Mange i vore Dage snublede. Særlig vilde han pege netop paa Mirakkeltroen som en af de Anstødssten, der for hans eget Vedkommende havde været skæbnesvanger; og man vilde derfor forstaa den Taknemlighed, hvormed han havde hørt særlig Vilh. Prams Udtalelser om dette Punkt. I det Hele var det . . . han maatte jo nok faa Lov til at sige det . . . med et stort, personligt Haab, at han saa' hen til det Rydningsværk, der nu var